

VERES MÁTÉ

Hágárnak

*Én jól tudom, hogy fel kéne nőni
egyszer már a kerek mondatokhoz,
és visszaengedni a sivatagba úzött,
a ki tudja, mire félretett szavakat,
de a rögeszme, hogy csak rendhagyó ígék
alanya lehetsz, amiket ragozni sem tudok,
nem engedi, hogy szólni tudjak végre,
és alig remélem, hogy vágyaimat
a hallgatás emészthetővé teszi.*

*A viláért sem akarom az idődet rabolni
azzal, hogy az elmúltat magamhoz veszem,
hogy leltárba szedem az említésre méltót,
és ráütöm az elfogadás pecsétjét;
mint képtárba, úgy járok közös napjainkhoz,
mint temetőbe megy ki az ember néha,
bár tudom, hogy a néha sokáig nem elég,
és ami nem kell, arról le is mondok,
csak akkor minek is beszélek róla –*

napközi

*a talpad dagad meg a rossz cipőben úgy
ahogy a gondolat az idegnek feszül
csak tolul előre hogy állíthatnád meg
máskor mintha gyurmázni lehetne
az idővel ujjaid között hártvaként feszül
lapátolsz vele a tárgyak áramlatában
amíg fálnak nem sodródsz amiben
vezetékek azokban órák csörgedeznek
hová lesz ilyenkor a sejtek áramvonala
mire tanítanak az évek amikor
az idő mint mosatlan halomban áll
miféle vágyon tompít a lúdtalpbetét
ahogyan hangot hallasz mintha víz alatt
és miért nincs senki aki egyszer végre
megmasszírozná a talpadat*